

[Formanden.]

vi nu til den sidst paa Dagsordenen opførte Sag, nemlig:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lovgivningen om Beskatning til Sogne- og Amtskommuner af faste Ejendomme.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5153; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 1586).

Sagen sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Dahlgård): Det Lovforslag, der her er forelagt af Det konservative Folkeparti, er en gammel Kending, der har været forelagt i Hovedsagen i denne Skikkelse adskillige Gange — sidst blev det forelagt som et Ændringsforslag til Konverteringsloven her i Landstinget sidste Sommer. Jeg kan derfor fatte mig meget kort og sige om Lovforslaget, at det kan jeg ikke tiltræde. Jeg anser det heller ikke for muligt, at der gennem en Forhandling kan komme noget ud af dette Lovforslag, der giver Mulighed for Gennemførelse. Jeg har tidligere gennemgaaet det i alle Enkeltheder og vist dets Virkninger. Kun et enkelt Punkt skal jeg tillade mig at fremdrage her, maaske to Punkter. Jeg gør de ærede Forslagsstillere opmærksom paa, at skønt jeg ogsaa gjorde opmærksom paa det i Fjor Efteraar, har man dog bibeholdt i Lovforslaget den formelle Fejl, der findes i § 5, idet Paragraffen i den foreslaaede Affattelse forudsætter, at Landkommunallovens § 50 stadig er gældende Lov; men da denne Paragraf som bekendt ophævedes for to Aar siden, er det klart, at § 5 rent formelt ikke kan affattes paa denne Maade.

Jeg har under tidligere Forhandlinger gjort opmærksom paa, at hvis dette Forslag blev gennemført, vilde det betyde, at der skulde tilvejebringes andre Skatter til Dækning af den Nedsættelse, der her finder Sted, andre Skatter, som vil udgøre et Beløb mellem 30 og 40 Mill. Kr. Det er det eneste Punkt, hvor Lovforslaget afviger fra Forslaget, som det forelaa i Fjor, idet det ærede Parti dengang havde indsat en Bestemmelse om, at der af Staten ydes Amts- og Sognekommunerne et Beløb, svarende til $\frac{5}{6}$ af Lettelsen i Ejendomsskatterne som Følge af Lovforslagets Bestemmelser. Da erkendte Partiet altsaa, at disse Penge maatte tilvejebringes paa anden Maade. Jeg spurgte derfor, hvorledes man tænkte sig Beløbet udskrevet som Statsskat, men det gav man

ingen Besked om. I Lovforslaget, som det foreligger her, anvises der overhovedet ingen Vej til at faa de 30—40 Mill. Kr. ind, som Forslaget betegner i Skattelettelse. Da Venstres Forslag om Lettelse i Amtsbekskatningen for et Par Dage siden var til Behandling, tillod jeg mig at rette den Henstilling til Det konservative Partis Ordfører i denne Sag at anvise, naar dette Forslag kom frem, hvor Pengene kunde tænkes taget. Desværre har man ikke fulgt min Henstilling, og jeg retter derfor nu Spørgsmaalet til det ærede Partis Ordfører: Hvor regner man med, at disse mellem 30 og 40 Mill. Kr. skal tages? Jeg gør altsaa opmærksom paa, at Lovforslaget betyder, at Det konservative Folkeparti erklærer, at der skal udskrives mellem 30 og 40 Mill. Kr. personlige Skatter eller Skatter paa andet Grundlag, og jeg spørger: Hvor vil man udskrive disse Skatter? Det kan formentlig ikke være et stort Partis Anskuelse, at man ganske ansvarsløst kan sige: Vi nedsætter de og de Skatter med det og det Beløb uden at give Anvisning paa, hvor Beløbene skal komme fra. Partiet maa give et udtømmende Svar paa dette Spørgsmaal til Belysning af Sagen.

Ordføreren for Forslagsstilleren (S. Ras-mussen): Det foreliggende Lovforslag er, som den højtærede Indenrigsminister rigtigt udtalte, godt kendt i det høje Landsting, og Ministeren gik da heller ikke ind paa Enkelthederne i Forslaget, hvad jeg heller ikke skal gøre, eftersom Tiden er saa fremrykket. Men jeg skal dog fremsætte nogle Bemærkninger om, hvorfor vi mener, Lovforslaget er særlig paakrævet netop nu.

Da vi i 1930—31 havde forelagt dette Forslag, idet vi mente, at disse Skatter var saa stærkt tyngende paa Landbrugserhvervet under de vanskelige Forhold, hvorunder det arbejdede, fik vi af den højtærede Indenrigsminister den samme Begrundelse, hvorfor han ikke kunde gaa med til det. Ikke længe efter indsaa Regeringen imidlertid aabenbart, at Landbrugets Forhold var af en saadan Beskaffenhed, at det ikke kunde udrede de store Skatter, der hvilede paa det, og man søgte saa at hjælpe Landbruget ved en Rentelettelse, ved en Konvertering. Det har nu vist sig, at man ikke kan komme frem ad den Vej, og derfor beklager jeg i høj Grad, at den højtærede Indenrigsminister saa bestemt afviser dette Lovforslag. Som Forholdene har udviklet sig, mener vi, at Landbruget har et berettiget Krav paa at faa lettet den Prioritet, man gennem Lovgivningen har skudt ind over for Landbruget. Vi mener, at der